

Arrest

nr. 113 111 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NIL, die loco advocaat C. KENIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 juni 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 4 november 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 6 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 9 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

"(...) Artikel 42quater, par 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverlag d.d. 23.03.2011 opgesteld door de politie van Deurne blijkt dat betrokkene en zijn partner geen gezinscel meer vormen.

Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat op 12.03.2010 de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet.

Betrokkene kon beroep doen op de uitzondering van artikel 42quater, par 4, 2° of 3°. Op 15.12.2010 werden er onderrichtingen verstuurd om betrokkene hiervan in kennis te stellen. Maar uit het schrijven van de gemeente blijkt dat betrokkene nooit is ingegaan op hun uitnodiging om hierop in te gaan.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: "Schending van:

- de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
- artikel 9 Verdrag inzake de rechten van het kind
- het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 September 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;
- en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Administratieve beslissingen moeten overeenkomstig voormelde wetsbepalingen met afdoende redenen omkleed zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu luidt de motivering van de bestreden beslissing als volgt: (...)

Uit deze motivering blijkt geenszins dat de administratieve overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de zaak.

Zo verwijst de bestreden beslissing eenvoudigweg naar een relatieverlag opgesteld in 2011 door de politie te Deurne, waarin wordt gesteld dat verzoeker apart verblijf heeft omwille van moeilijkheden in de relatie. De opsteller noteert wel 'Volgens [O. A.] is de relatie momenteel terug op de goede weg en ziet hij ze wel terug samen komen (...)'.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt uit dit verslag besloten dat 'betrokkene en zijn partner geen gezinscel meer vormen' hetgeen toch wel wat kort door de bocht genomen is. Bovendien

reppen de bestreden beslissing en het politieverlag waarnaar verwezen wordt met geen woord over het kind van verzoeker met mevrouw [S.].

Er staat echter wel dat betrokkene beroep kon doen op de uitzondering van artikel 42quater, par 4, 2° of 3°. Deze verwijzing naar bepalingen m.b.t. kinderen van een burger van de Unie en/of minderjarige kinderen tonen aan dat de overheid kennis had van het gezinsleven dat verzoeker ten tijde van de beslissing leidde met zijn minderjarige dochtertje.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn prive leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondence.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het klopt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het priveleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Volgens het tweede lid van artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze in het belang is van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Aan deze uitzonderingen is in casu niet voldaan.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Een huwelijkse relatie is geen noodzakelijke vereiste om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen. De notie gezinsleven (of 'gezinscel', zoals gebruikt in de bestreden beslissing) kan ook betrekking op andere de facto familiebanden dan huwelijk of samenwonen (EHRM 26.05.1994, Keegan t. Ierland, par. 44).

In het geval van verzoeker kan worden aangetoond dat de relatie tussen verzoeker en mevr. [S.] voldoende bestendigheid heeft om familiebanden te creëren. Een kind geboren uit deze relatie maakt ipso iure vanaf de geboorte deel uit van dit familieverband (EHRM 20.09.1994, Kroon t. Nederland, par. 30) en

In casu is de overheid op de hoogte van het bestaan en de beleving van een gezinsleven door verzoeker.

Bovendien werd tussen het uitvaardigen van de bestreden beslissing op 6 mei 2011 en de betekening ervan op 9 juli 2013 nog een kind geboren uit de relatie van verzoeker met mevrouw [S.], nl. [S.D.K.O.], geboren op [...]. Met deze nieuwe omstandigheid is geen rekening gehouden waardoor de beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Bovendien stelt artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de rechten van het kind dat de Staten die partij zijn waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Het gezinsleven dient op de meest uitgebreide wijze beschermd te worden. De beslissing dient genomen te worden met inachtneming van alle relevante en actuele gegevens van de zaak.

Het middel is bijgevolg ernstig."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Deze bepaling is ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt luidde: *“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen (...).”*

2.4. Verzoeker poogt tevergeefs de motivering van de bestreden beslissing te verenigen tot de verwijzing naar een relatieverlag opgesteld in 2011. Immers wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld *“uit de gegevens van het rijksregister dat op 12.03.2010 de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet.”* Dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich de verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning bevindt. Verzoeker betwist deze vaststelling ook niet. Gelet op het gestelde in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet volstaat deze vaststelling om de bestreden beslissing te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.5. Artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1°(...)

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; (...)”.

2.6. Verzoeker is verder van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt doordat zij zijn gezinsleven met zijn minderjarig kind doorkruist, terwijl verwerende partij daarvan op de hoogte was.

2.7. Dat verzoeker de vader is van C.K.O. blijkt uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist, noch samenwoning van beide ouders (cf. EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21), “*other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties*”, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van contact (cf. EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn minderjarige dochter C.K.O. erkend heeft en uit stuk 7 blijkt dat hij bijdraagt voor de zorg en opvoeding van dit kind.

2.8. De Raad merkt echter op dat verzoeker destijds niet is ingegaan op het verzoek van het bestuur om informatie te verstrekken aangaande het hoederecht of omgangsrecht met het gemeenschappelijk kind, wat ook in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker betwist niet dat hij niet op dergelijke uitnodiging is ingegaan noch verstrekt hij een verklaring waarom hij destijds niet is ingegaan op deze uitnodiging. Verwerende partij kan in deze omstandigheden bezwaarlijk verweten worden geen rekening te hebben gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarig kind.

2.9. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker zelf stappen kan zetten om zijn familieleven beschermd te zien. Aangezien uit stuk 5 blijkt dat er terug toenadering is tussen verzoeker en zijn vriendin en uit stuk 6 blijkt dat er na het treffen van de bestreden beslissing opnieuw een kind geboren werd uit deze relatie dat verzoeker erkend heeft, staat het verzoeker vrij terug een verklaring van wettelijke samenwoonst af te sluiten met zijn vriendin en een aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving op basis van een duurzame en stabiele relatie. Vooraleer de Belgische overheid in deze enige verplichting kan worden toegewezen in het kader van artikel 8 EVRM, dient verzoeker minstens zelf eerst de stappen te zetten die voor hem openstaan om zijn gezinsleven beschermd te zien. Gelet op het voorhanden zijn van wettelijke mogelijkheden die voor verzoeker openstaan om bescherming te krijgen van zijn gezinsleven kan, gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, geen schending van artikel 8 EVRM weerhouden worden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op omdat de bestreden beslissing er niet toe leidt dat verzoeker op een gedwongen wijze teruggeleid wordt naar zijn land van oorsprong.

2.10. Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepaling van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, en of zij derhalve directe werking kan worden toegedicht, dient de Raad op te merken dat verzoeker deze bepaling niet dienstig kan opwerpen nu hij niet optreedt in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA